

ДРВЕНА ПТИЦА

У топлим рукама
деце
дрвена птица
оживела

испод лакираног пера
излило се мало срце

стаклено око
прогледало

насликано крило
мрднуло

суво тело
пожелело шуму

ишила
као војник у балади
штапићима ногу у бубањ ударала
десном ногом у бубањ ударала-шума

левом ногом у бубањ ударала-шума
сањала
зелену светлост
затворене очи
на дну гнезда

на крају
дечурлија извадила јој очи
поцрнело мало срце
од мучења обичних клунова
штак ишила даље
тераре је отровне печурке
исмевала вуга
на дну мртвог лишића
тражила гнездо

сада живи
на граници немогућности
између живе
и измишљене материје
између шумске папрати
и папрати из Ларуса
на сувој стабљици
на једној ножици
на власи ветра
на оном што се откида од стварности
али нема ниовоно срца
ниовоно снаге
не претвара се
у слику

НИЧЕГ ЛЕПОГ

Ничег лепог
даске фарба
ексери лепак

Канап папир

господин уметник
не гради свет
од атома
већ од отпадака

арденска шума
од кишобрана
јонско море
од мастила

само
мудра израза
само сигурном руком -

и ево ти света
на чиодама трава
кукице цветова
облаке од жице
чупа ветар

(Превела Бисерка Рајчић)

Мома Чимић

МИРИЈЕВСКИ СТАРЦИ

Седели су обично у својим њивама или воћњацима под Мајданом с талогом година у својим длановима и готово никаквим у очима плавим и жућкастим.

Седели су под неком крушком, јабуком или чак и вишњом, окренути према центру села са црквом или ка Дунаву с лађама које се нису ни виделе.

Више нису одлазили у Београд, ни на пијац Каленића гувно, нити у Болницу. Друге њиве су биле предалеко.

Њихов излазак је био једино ту, међ бразде и леје, међ давно засађена дрвета. Онако реда ради понели би са собом какву чапуљку да што испраше њоме, разбију неку бусу, поткрате коров.

Али највише су седели на сувој трави, или на каквој подметнутој изношеној одећи, комаду цераде.

Нису били беспомоћни, на својој земљи су одмарали.

О будубрност, пак, разговор нису заподевали. Јер шта би она за њих била?!

Излазили би на те оближње брежуљке да би проводили сате тако загледани у дивоте села под Звездаром, све сами најбољи познаваоци његове историје, ратова, радова, нараштаја,

оног ситног и готово нечујног клокота воде по изворима. Јошсамо ту и толико живи.

Иначе, умирали су у кућама, заредом, неосетно. Куће су их само још за то чекале; тога ради они их једном, давно, и саградише с нешто крова и дима над огњиштима.

Ex, старци миријевски, некад ми се чинило премного девет деценија проживљених...

ОТАЦ ОД МЕНЕ ЈОШ СТАРИЈИ

Не устајеш ни ти већ с јутра
Више
Дозван точковима звездама
Што се вазда котрљају
Не стојиши на папучи аута
Управљајући њиме
И сном
Не квасиши кошуљу знојем пропијену
У барама у крекету жаба
Толико хранљивом

Сад савлађују ноћ
И твој и
Мој пут
Једино
Песме

СТО РЕЧИ ЗА БЛАГУ

Шта је гроб хтео рећи знао си
Ланкрим је суза на лицу
Трансильваније
Гроб у левом пазуху цркве

гроб срца
гроб капи крви
гроб кртица извора
гузе што провирује кроз траве
лисија животиње све до
Небеског додира

Домаћи Бог ту мотри са прозора
лаки прах небом подбијене земље
сечење таласима лађе калуђера
Леп гроб рекао би мој Шумадинац

у ком је највише толико поезија
њеног трња плавог
in toate frumsetile
Блага сузо што се круниш

с речи на реч
у бол светла
невидљивом линијом живота

стопама сазидани гроб

и стоики небески брст
јагње моје
брожиши стотину година
и овај трен

Напомена. In toate frumsetile - на румунском "у свим лепотама"

Милан Ђорђевић ТРИ ПЕСМЕ

PESSOA DE LISBOA

И Лисабон је бели град на брдима, град у чији центар песник путује из Синтре, из Кабо Да Рока, можда једне ноћи, шевролетом. Једне ноћи која би могла да траје вечно, а разликује се од хиљада других ноћи, остајући заправо иста, обична ноћу којој се порто, мадера и ракоја пију и просипају по столовима крчили у старом делу града. Та особа одрасла је сред скривених лисабонских соба, живела полуанонимно, тумараја стримим улицама и обалама Тежа, опијала се у загушњивим точионицама. Тада осоењак урањао је у облике дуванској дима, у алкохолну испарења, мирисе бакалара, лигњи, кајделрада и козидца, то особено биће лишене себе и љубави, бледело је сред провинцијске безизлазности, блудело услед португалског помрачења и тишине потонује Лузитаније, у пепелу несталог царства и негдашње величине. Јер и та измишљена особа веровала је да ће "Скривени" Дом Себастијан, краљ Португала, једном доћи и Пето царство основати. И нама је ово знатно- поражени и убоги, вековима се хранило митовима. Песник Фернандо се умножио да би се осећао. Бити један, за њега је било тамница, а бити ја, значило је уопште не бити. Бесконачна умнојашавања tame лица за њега су били врт, уживање и слобода. Али није доволно само да се играшмаска и рађају се у другима. Огледала сујалова и не могу се оплодити, она се могу само разбити, окрвавити. Но, песник је био као трава и нису га ишичнујали. "Тако се и жито под ветром повија, а кад ветар прође, оно се подиже," говорио је. У његовим венама текла је крв Португалских племића и Јевреја. На укотвљеном броду Португалија раздирала га је жудња морепловача за пловидбом, опиљивом или метафизичком, жудња за изгубљеним даљинама. Јер у том граду на брдима, као и код нас, ширила се текска, а тамо, у даљини, били су плаветнило, бескрај океана, мириси ветрова и морске соли, лакоћа дисања. У даљинама је било све, а у белом граду ништа. Или можда тек млака борба против три починиоца злочина: Незнана, Фанатизма и Тираније. Како је тај изгнаник из живота жијало кад се Са Карнеиро у Паризу отпрова? И шта је мислио кад је Кроулија, "Велику Звер", по Лисабону водио? И шта је осећао док се улицама Алфаме самотан стуштао или седео уред безименог бироа? У крчмама ј еслушао фадо, на танином и ракојим напатао своју горчину. Па онда и ти, елегични београдски створе, чини исто и гризи таму као да је најсочнија јабука. Мада Србија није Португалија, нити је Београд морска лука. А ни ти ниси Песко. И не знаш да ли нам је свет храна или су твоја и моја радост и меланхолија само наранџаста и пурпурна крв коју нам свет сада и увек пие.

ПУСТИЊА

Додирање хартије прстима или ударање по пластичним тикама тастатуре није исти што и ходање босих ногу по ужареном угљевљу или пресецања вена. Прозрачност планинске воде на објашњава се зеленкастом мочварном замућеношћу, нити се дијамант тумачи графиком, као ни река мостом или наоблаченост ведрином. Откопане кости не откривају тајну меса, пожиже или сластекса. Као што ни каљуга инак не говори о белини. Је ли пустинја метафора ничега, слика ништавила сваког роја или стања изгубљености? Опите место, суви простор по коме племе лута? Место на које се испосници повлаче да би се приближили Богу? Ба што што се сну често примиче онај који бди, отрован змијским отровом бесанице. Је ли то сабласно место где је демон ушао у Исуса? Наравно, у речи пустинја живе сродне речи, имена оскудности: пустара, пустопољна, пустош, пустолина или пустолив, пуст или пустахија. Пустинја није

никаква општа метафора, никаква пројекција мојих и твојих мрачних виђења или жудњи. То је обала, дно или, како књига каже, простор по коме се лутало, преко чега се прелазило на путу ка обећаном. Читачи се усана, ловци и аскривено, оманули сте у својим трагањима или сте можда намерно нешто прећутвали! Код мене, скривено се открива а откријено скрива. Али говор о пустини сигурно је јачи од ваших прећуткивања, јачи од ваших бескврних мрмљања, јачи од немоћног неразумевања. И као што ће вода у камену увек пронаћи пут, мој пустински говор изаћи ће из наметнуте занемелости. Да би разумели, недостаје нам разбукставање маште. Зар не знаете шта је љубав? Љубав није млачост, досада, отаљавање дневних и ноћних обавеза, цеђење крпе, растезање теста. Она је наранџаста жестина, шикљање а пустиније није празнина тргова и лимунасто жутих лица, тишина њихових сплетова крвотока. Није ни ћутање, машина или мук. Ни чистина са које је свето ишчезло. Као ни име одсутности, јаловости, облик смрти земље, непостојање зеленила и бујања. Или је све то и јошхиљаду других ствари. Попут тамне стране јеђи, щирења равнодућности, дна исушених мора, таласања дина Мохава, Синаја, сахаре. Место потпуне усамљености мог и твог тела, простор дивне узлудности, врхунац и акоме у суши и кварцном блистанију замиру земаљско и људско. Као хладни одсјај на оштрици.

ГЕНИЈИ

Цулијану Шнабелу

Некадашњи генији умирали су од глади, хладноће, лудила. Некадашње геније уништавали су самоћа, вештачки рајеви, туберкулоза и сифилис. Али стварали су дела на чијим ће ватрама, поред осталих, дugo још грејали безбрзју снобова, импотентних професора који све најбоље знају, као и низ хистеричних монденки, салонских брљивица и педофилних трговаца уметничким делима. Након смрти некадашњих генија, оснивале су се установе које су носиле њихова имена, јављале су се легије њихових имитатора. Генији су за живота патили, спавали међ крпама у леденим поткровима, живели без топлине љубави, напатали се апситом, морфијумом, никотином, омамљивали ракијом и курвама, тровали бесаницима, великим идејама и гонококама. Данашњи генији су медијске звезде, брзо се извлаче из беде, брзо постају богати. Акрилним бојама прскају платна, спрејем цртају графите по зидовима, праве скулптуре од челика или плексигласа. Или пишу сценарије за холивудске филмове и паметне текстове за илустроване недељнике. Пију шампањац у најбољим хотелима, ушмркују кокаш, јсалост утапају у вискију и витки. И, свезнајући, готово не излазе из телевизијских студија, осмећују се са екрана. А затим путују у ратна попришта, у егзотичне пределе где са бедом, локалним митовима и мржњама цветају хиљаде цветова домородачког насиља. Па оплакују птиње малих народа да би након свега умрли од СИДЕ. Данашњи генији можда нису у најбољој форми, иако се пуне витаминима и средствима за јачање. Савршено користе својих пет минута славе, мој Ворхоле, потхрањују ентропију. Понекад фотографишу мушки и женске полне органе као да су зумбули или орхидеје. Понекад им се појављују фотографије у модним часописима. Усуштини, данашњи генији личе на ектоплазме или полипе. Шире се безбојни, асептични, амебоидно безоблични, и брзо сахну. Као што сочна, густа трава постаје жута и на вишемесечној летњој жеги сажне, као што се црвено шикљање вулканске лаве ствардњава и хлади. Данашњи генији су епски јунаци рекламне индустрије, мутирани вируси у хладним механизмима масовних медија. Топли су као санте леда. Бестрасни, баш ништа не предвиђају, никог истински не узбудују. Већ само добру млачост све већом једноличношћу хране.

Раша Перић

НОВОСАДСКЕ ПЕСМЕ

РАЦИЈА НА КЕЈУ

Дунав. Зима. Четрдесетдруга.
Свето лице пред демоном пало.
Снег. Рација. И поворка дуга,
а лед с обе стране огледао.

Лик убијца на леденој плочи,
око лика - свуд чауре жуте,
на одоздо жртви лед је небо
а чауре - звезде разасуте!

Лед-усеком митраљез-рафали,
низ матицу до невид-пролећа,
невин-свиму утопом послали.

Још трајније но да је у каму
жив у леду оста да подсећа
да нам зловек замаче у таму!

23. јануара 1996.

РАДОЊЕШКИ У ДУНАВСКОМ ПАРКУ

Парк. Језеро. Бели лабуд.
Брезе - ко из руске бајке.
Свети Срђај Радоњешки
који криком из већ-Мајке

огласио себе Свештим
усред храма рођај-јавом,
сад бди овде, уз Варадин,
са Пастиром светим Савом.

Призвала га Дунав-вода
(сузом слана, душом глава)
да Срб-жртве испод леда,
из мраз-пене-васкрсава!

У Новом Саду, на Ђурђевдан 1995.

ХАЧКАР У НОВОМ САДУ

Близнуо је свети камен
Из искони земног жара, из дубина....
Близнуо је знак слободе!
Срб и Јермен: два близанца истоветна,
о Господе,
на распећу Христа-Сина.

Близ Дунава,
у алеји невен-врта, Новог Сада,
сад су спомен-обележје Лептир-крила:
једно крило - лице Земље Свесрбинске,
друго-лице Јерменије
земље древне правоверне.

Узнесе се патне душе
у небеса, у кут мира, уз Пастира,
где не стиже Полумесец
својим рогом ченгеластим свето Стадо
с Арапата, са Атоса,
с Фрушког Брда, сремског виса.

1995.

Доброта Камперелић

ОДОХ ЈА У ПРОШЛОСТ

Сервантес је одавно умро
Ово није Шпанија
Овде нема ветрењача
Остао је само Дон Кихот

Он није за овде
Он није за култну уру
Узјајује ваксрлог Росинанта
довикну ми: Одох ја у прошлост!

ИМАЛИ ИЧЕГ ?!

Нема покајања ни умољавања
Ни добронамерних ни врлих
Фабрика за прераду свести стала
Појетски сензори одавно зарђали
У рајским се вртовима ћаволи коте
Пакао је култно место општег
равнодушија
Обесхрабрених и осрамоћених
Осакаћених и обезличених
На измаку двадесетог столећа
На измаку снаге и на измаку сна

НОСТРАДАМУСОВО НАСЛЕЂЕ

наук наш нам некоћ наложи
насмејати неситост насиљно
неуспех насићивати непоученошћу
наслеђе неуравнотежено наше
неумитно наступа назадно
несрећа некад наслућена
нездадрживо надире нама

намћор Немачка намигуша
неуспехом нашим наслажена
настрадаће Нострадамус наслутио
Надчовек неће наставити
нордијски након нестрпљиви

несташност наша нарцисоидна
неслободу недогледну нанесе
неспремно нам низоземље
непристојно наметнут назор
настојањима новопостављених ниткова

но никнуће нови нараштаји
на немуштој неутрализацији
наше неустрашиве Небојше
неуштављено настојаће најзад
недораслим нихилистима наметнути
нововременом новораслицом Небо

неназочни ненадокнадиво несташће

ТАМО НЕГДЕ ДАЛЕКО

Тамо
тамо негде
тамо негде далеко
нема криптографа и залудних присила

и све је отворено, лепршаво и топло

Тамо
тамо негде
тамо негде стварно далеко
где харпије лове летеће лемуре
један хејлах чува свету тајну

Тамо
тамо негде
тамо негде стварно много далеко
једне степенице воде све до самог неба
уз снајисно звучање орфеја и лахор зефира

Тамо
тамо негде
тамо негде неописиво много далеко
нема техно-фетишизма ни горгонида
песници небесима лете тражећи нови
укрст

Драина Урошевић

АНГЕРОНА

У времену без разломака сјаја,
Див, обучен у пурпур и злато,
на бруду светlostи,
највећи међу цариницима
поред којег се не кријумчари ни мрав,
ни у плавичасту кошуљицу уметнут сан,
задао ми је молитву:
памет, гордост, ћутање,
до модрог јаза мог постојања.

Руке склонљене у висини чела: памет,
у висини носа: гордост,
у висини уста: ћутање.
И сучу се разнобојни конци
које ја везиља никакем у јаство.

Првена рујка је најраскошија на мом
платну,
свет извабран међу цветовима,
да подигнем у божанском науму,
у врту свести
ограду од храстових облица,
на граници латица,
да унутра не пуштам глаголиве
измешане у бившем, садашњем, потоњем,
као у котлу узаврела киша
изрецивог и неизрецивог, истинског и
лажног.

Док муње исијавају врлудави жар
а олује облаке, кишу и буку,
ја у себи понављам: памет, гордост,
ћутање,
као набујали поток воденично витло.

Марија Јаким

ЧЕКАЈУЋИ ХРИСТА

Након лепог дочека у једном граду
тумнуше ми цедуљу:
"Марија, Марија бoga нема
Марија, Христос је разапет
Марија оста, само Марија..."

Кад изађох из града
Осврнух се:
Оче који јеси,
Да ли јеси- оправтио нам
и пре
и сада?

И на уласку у други град
кренух журно
као оно
што даље од греха
кад испред мене знак: СТОП!
и у лудачку кошуљу: ХОП!

и кроз ходник
кроз ходник
кроз ходник
до нових врата
са означеним Пс (псијатра)
И рекоше ми:
"П с с с ...т!"

И Пс на мене
Пс под мене
Пс у мене

Ал' ја збацих покривач са себе
извукоч чаршав (и)спод себе
Пс ишичунах из себе

Крикнух:
Уби ме Бог-дане
како некад
тако и сад
и отерај тај мрак
што ми Ева утисну на чело као знак
Јер
страшно је грмело
док сам висила на грани "Дрва живота"
и посматрала
како други једу јабуке
Ал' и ја огладнех
Тад чух глас:
"Ако си загризла - испљуни!
Судбина ти је да преживиш."
При изласку
осврнух се
на Три ис:
(н)ре (с)вега
(н)осле (с)вега
(н)ост (с)криптуром:

Оставих те у животу
јер то беше

после оног Врта
- истине теби знаног
ал' заборављеног
и још увек страног

Тек када у даљини
угледах "жиг" свој
кренух журно
те још брже
и доктор се трже:

"Докторе,
знате "Тамо"
где сви шетају
тамо - амо
не могох Вас упитати
зашто сви Исуса траже само?
"Ма то још од Јевреја..."
-тихо шапну и
гласно рече
"Али ове генерације су ослобођене тога
и сигурно неће",
те показа на гомилу деце
То рече и утече.

А ја
на другу страну
мени већ одавно знану

Осврнух се још једном:
"Боже, као да на свет децу доносе роде!"

Јесте, Ибис!
све више верујем
да је црвенило твога лица
остало заувек
још од дана
када си ме
након оних висина
спустила у бару.
Прекрсти ме
и још рече:
"Кренеш ли поново у муль
стаћу ти на жуљ!"

Извукоч се из блата
све посматрајући свог земаљског брата
Прво четвороношке
на двоношке
ал' ја једва стадох и на једну

Тад одрасли ухватише игру:
"Ринге, ринге - поруге и смех
а кад чучнух - тако остах.
Лопта постах.

Женама за рукомет
мушкарцима за ногомет.
Ал' кад пукох
игра преста
- лопте неста!

Тада ми у тамницу доведоше
п о с л а н и ц у

Сагне се
и тихо ми шапну:
"Шта мислиш, Марија,
о сну што усних:
Неки старац
са дугом брадом
у сну ми рече:
"Чувајте своје кћери од вида
да не дођу до невида"

Ја погнух главу.
Не многох се сетити.

О, Израиле, о
где се загуби моје О

А кад поче народ
да се моли
да се хрсти
и у крви перу прсти
крикну глас:
"Марија, треба већ једном да
скинемо Исуса са креста
и не спикамо га више само на распећу
- има ту и других слика...!"

У тамну комору уђем
Филм почнем развијати:
- Негатив до негатива
негатив до негатива
а фиксира нема!

Тад сан блесну
- комора кресну:
"Чувајте очи да од стида не дођу до
невида"

Оче, који Јеси
да ли јеси - оправтио нам
и пре
и сада?

Клекнух,
уздрхтах,
"Заборависте", рече
а учих вас
као и пре
тако и сада
да је од свих уметности
љубав умеће - највеће!

26/27/28. октобар 1992.

Јелена Маринков САМОКА

(ПОЗИВ ИЗ СУМРАКА)

Као кад у соби играш баскет са сенкама: снови и каденце са влажних прстију, који су дирали сладолед, витриол, бањске проспекте... Мислиши да имаш позив из сумрака, и хотелска шупљина овије ти стопала брзом грозницом погорелих мадраца. Неки знак постане дом твојој тузи, којија јастука на коме су спавала деца, спике продужене у бунцање капака што лако зарања под сукње будућности. Утвом сну сунце се прелама кроз стакласти поглед вечерње мачке, и кровови са бакарним укусом саксофона су покисла сећања предавача ноћи. Мислиши да имаш позив из зоне, јер нежни ањђео отвара ти боцу, да пливаш кроз плаво, зелено и глатко, као асфалтни морепловач кроз јесен оптерећену сопственим богатством.

ДАН

(ИЗ СЕЗОНЕ ОЖАЛОШЋЕНИХ ЖАНРОВА)

Дан почиње дрхтајем шумице која се скучуја на потиљку, уз кораке бескрајним ходником, у паузи између облика, у бетонском сплету околности што са багремом игра се пролећа.

Мраз је у срчаној комори. Тешке пахуље неспретно веју баштама празних цевова, досегом испраних погледа, до пола под цветним сенкама, од пола у вучјем сумраку.

Банкротиране чекаонице смисла, цене превоза пахуљица, бесплатни курсеви беснила што пасивну декорацију утеже утичују као мехуриће у кока-колу сумраку. Усамљени кактуси и усамљене прерије у пролећном замору речника који издржава формуле.

Никотински погон улица у граду из метафизике, тешки океани што отишу се о преписе - територије заустављене на рампи, жљезде пуне наде што рују као дивови.

Чоколадни прелив ожaloшћених жанрова, изгужувани осмеси рекламих реченица застали у малом посрнулом једњаку.

SF

- ПОДНЕ-

Пликови су пуни сунца које нас је напустило, бледих жилавих прича о мушким бекству. Пузавица која прекрива зид тешког неонског

дворишта завршава свој раст на пластичном гробљу забаве. Једном је тамо била опера, сада басен звезда нагриза импулс заржалог сећања, квадар у кућишту, секс наквашен космосом митова. Брат си ми, на овом северу усамљених андроида, где траје гозба вечног поднева. Зенит се улива у органску подлогу песама са пловидбе - тамо где прасак цвећа, писма, хладне лудости, застаје у лепку живе промаје. Сибирски пацов спава ми у шакама; душа ми пусто фаустовско наречје што хоће да згасне у устима светlostи.

TRICKY

- БЕСТИЈАРИЈУМ-

У пољу се вртео бескрајни филм о нацијама, биљкама и животињама, великој дискотеци у коју се упумпава мотив сплетке - евокација дворова, евнуха, дрогираних краљица: свуда око нас простиру се снови - ледена вечера која ће те пробудити из заерљаја незагрејане собе, с вуковима и возовима, са свим што се слило из појачала, свим зимским зољама, шљукама, птицама из древне проповеди, дискретном фауном улице склопљеном у масивну зимску чаролију.

Плави цемпер, сетићеш се, фино иде уз интелектуални азур ледника, освежавајућу уљудност пингвина, баш као што је ментол-наранџа-лимун идеологија високе температуре - доказ дечје крхкости пред унутрашњим изливом слика, недостајања, вишкова празнине. Галаксија је пуна трикова, против којих увек исти страхови спаковани испод кревета бивају поуздане амаљије.

У овој игрици са сребрним лишићем које тренће на излазу из ситуације постоји особа која осећа, осећа, осећа, и управља кошмаром дивљих секвенци на малом окреченом небу.

Драгица Стојановић

ГОБЛЕН

Мајка ми је рано умрла
Стога није стигла да ме научи
Разним женским вештинама:
Везу плетењу ткању
Оставши са братом и оцем

Узела сам оловку
Почела да пишем:
- То је мушки вештина- рекли су
- То му дође исто- рекла сам
Као кад са једне игле
Одузимаш вуну
И премешташи на другу иглу
Или: као кад додајеш жиџе
Да би плетиво расло
И добијало на тексини-
Никада нисам стекла кућу
Била у прилици да бирам
Која ће се соба звати
Спаваћа а која дечија
Зато сам одабирала
Називе циклуса и мислила:
Они се зову тако да када кренеш
Знаш где треба да уђеш
И шта те чека
Каква заблуда!
Каква грешка оче!
Што си ми само једном
Купио гоблен
Што ниси био упорнији
У жељи да научим да везем
Јер сад имаш кћер
Која пише песме
Али су зидови наше собе
Празни

ПЕЈЦЕР

Девојка која седи
Преко пута мене
Између прекрштенih ногу
Држи пејцер
По добијеном кратком
Звучном сигналу
Одлази од једног
До другог мушкица
Боже! Какав напредак технике
Каква уштеда у времену
И бескрајно ходање
Након којег са сигурношћу
Може рећи:
Примила сам поруку
Ево ме!
Фасцинантна слика
Девојке које међу
Прекрштеним ногама
Држи пејцер
Навела ме је да узмем гоблен
И везем лик онога кога сањам
Тако му улазим у око
Под обрве унос у усне у зуб
Тако отворених очију
Шаљем тајни сигнал
Не добијање повратне поруке
Чини управо то да
Када спустим вез
Танком иглом вежзем
Оног акога сањам
За крило за стварност
За место на коме
Девојка која седи
Прекопута мене
Држи пејцер

Синиша Ђуцић

СИМПАТИЗЕР ВАСЕЉЕНСКИХ ОЛИГАРХИЈА

Нећу да будем карика у ланцу земаљске аристократије.
То значи имати велику полицу и на њој велике књиге писаца супротног ланца, ланца који се протеже кроз историју супротност аристократији у облику књижевности јавља се искра, јавља се знак, јавља се олигархија.
Нисам ни за једне, ни за друге, они једи другима помажу.
Ја сам за једну другу олигархију и за једну другу аристократију
Да у светиру влада, већина у свом интересу, на столици, у СПЕЈС-ШАТЛУ.
И да тлачи праведну аристократију која у свом интересу ровари по бунарима пошумљених пешчара.

ЛЕНЬА ПИТА, ВРЕДНА КОЖА, НАПРЕДНА ДЛАКА

Животиња гледа човекову кожу, после развлачи лену питу Човекова длака блок животињских зеница
Длака расеца пластично уво несретног рејва који не може да извуче прсте из рејв-рукавице као стерилизатора Пластично уво несретног рејвера повезано је са мозгом и мозак је пластично-стаклен и замишља рејв у тетрапаку а тетрапак развози камион у облику веле-града Велеграда у коме је рејвер напредна длака, пластична анти-мега удувана звезда А ту је и метални Сид Вишиус, камени Мик Џегер, који се безуспешно трка са тетра-паком који трчи поред становова из којих мириши ленја пити

А аутомобил је паркиран и ја се пуним у његовом акумулатору.

ФУДБАЛСКИ ТЕРЕН

Живот међу зидовима слике на зидовима зидови на сликама зидови су разнобојни у помрчини сад показују будућност у којој неће бити труњтање нервно ленних попова и дечаци ће пљуцкати на сваки јебени гроб електричног поља неће бити ни жита на њему крст, олтар, три шестице неће постојати ресторани слободно ћу ићи здрав без историје истрачују на фудбалски терен и имбацилно ћу викати ДЕЗОРИЈЕНТИСАН извучући ћу се као пас дезертирати из мисаоног живота тачно на центру терена произвешћу себи двојника леђа ћемо једно другом окренути свако ће кренути према свом голу и моћи ће да просипа сир и да чупа своју косу рибе ће сејати гомила ће чуhatи девојка ће свирати и овце ће чувати пастир ће дремати у суботу зид у суботу слика на зиду сат кроз који ћу гледати зурити значи дремати дремати и нападати!

СВАКИ КВАДРАТНИ МИЛИМЕТАР ТРАКЕ КАО ЏРНЕ

Ми нисмо анђелијаја сам дете рођено на крају филмске траке завидим икусном филмофилу који је три сата гледао од почетка сваки квадратни милиметар траке као џрне.
После џрне дошло је нешто као јутро, јутро окружује мраз ја као дете из филма сам се пробудио кад год се пробудим око себе видим лешеве који труле.
Све је у реду надојен сам из стерилне сисе, надојен, задовољан спреман за путовање са рамијом истих клинаца окружујем ајфелову кулу која ће доживети замљотрес.

КАКО ГЛЕДАТИ НЕЦЕНЗУРИСАНЕ ФИЛМОВЕ

Овај катрен је новост, новост информише људе, о акционом филму, на крају филмске траке. Камера, видео, ТВ, опасни су сурогати. Да црвена течност рањеног наркоса не кане на бели, породични теких, стављам под техничке справе џрни, прашњави лавор. Џрни, прашњави лавор апсорбује крв незнаног јунака.

СВЕЋА ДЛЯ ЖЕНСКИХ СТАНОВА

Њима је потребан пас, електрични пас, у облику квадра, проза и узица чији је крај даљински управљач. И кожа и сако и електрична сијалица. Град, камен двестадвадесет хиљада становника. Смушен сам ушао у њега, на плочнику стојим, коцкасти солитери, чује се лавеж коцкастих становника. Коцкасти становници, а окружле газдарице бује у њих. У односу на друга бића оне су округле. Окружле, обле, обележене, имају број пи, њима је потребан пас, електрични пас, у облику квадра.

ПОКРЕТЉИВОСТ ДЕМОНИЈАЧКЕ МОКИ

Како на реци, испод шине вегетирао је, стењао, као женка пред оргазам, у олујној ноћи. Око шине иде жито човек је обучен, увучен испод шине, удови су му непокретни, заробљени тканином, не зна, не познаје своје тело. Уд му је гост, гост који под штотом гори, уши је одавно запушио да не уђе демон. Демон кроз уво и уд, он би затворио очи покренуо механизам капака, капака отворених пред мртвом плавом пучином, пучином која му не да да изађе из сна заклоњеног шином. Издаје го и све животиње и људе његова би голотиња отерала одакле су дошли у џрну вагиналну матер.